USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky, soudkyně Mgr. Sylvy Šiškeové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **I. S.,** zastoupený JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem Archangelská 1568/1, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2018, č. j. OAM-88/ZA-ZA11-K02-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 6. 2020, č. j. 2 Az 53/2018 – 32,

takto:

I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] V záhlaví uvedeným rozhodnutím žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobou, v níž namítl, že žalovaný nezohlednil dlouhodobý vnitrostátní ozbrojený konflikt probíhající na Ukrajině. Přestože se faktické boje odehrávají především ve východní části země, žalobce odmítl zlehčování situace v ostatních částech země. Návratem na Ukrajinu by byl v současné době ohrožen jeho život z důvodu pravděpodobného povolání do armády. Žalobce tudíž splňuje přinejmenším podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu.

[2] Městský soud žalobu zamítl. Konstatoval, že žalovaný shromáždil dostatečné množství relevantních podkladů pro rozhodnutí a své závěry srozumitelným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil. Námitku, že žalobci měla být udělena doplňková ochrana, městský soud shledal nedůvodnou. Městský soud nepřisvědčil ani námitce týkající se porušení § 3 a § 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, jelikož žalovaný řádně

zjistil skutkový stav věci, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí a správně dospěl k závěru o neudělení doplňkové ochrany žalobci.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Městský soud se podle stěžovatele řádně nevypořádal se všemi důvody žádosti o mezinárodní ochranu, naopak je zčásti zlehčoval či ignoroval. Stěžovatel se v případě návratu na Ukrajinu obává o svůj život z důvodu tamního válečného konfliktu. Potenciální účast v armádě a zapojení do ozbrojeného konfliktu navíc odporuje jeho vyznání. Situaci v západní části země přitom nelze zlehčovat, neboť v průběhu uplynulých let i zde došlo k opakovaným násilnostem, jejichž oběťmi se stali civilisté.

[5] Podle stěžovatele je dále napadený rozsudek nepřezkoumatelný, neboť dostatečným způsobem nevyvrací argumentaci stěžovatele.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na správní spis a ztotožnil se s rozsudkem městského soudu. K námitkám stěžovatele ohledně vážného rizika ohrožení života v důsledku ozbrojeného konfliktu v zemi původu žalovaný uvedl, že stěžovatel žil před vycestováním ze země v Ivanofrankovské oblasti, kde v současné době již žádný ozbrojený konflikt neprobíhá.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a osobou oprávněnou (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatel je rovněž zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[8] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se zdejší soud zabýval její přijatelností ve smyslu § 104a s. ř. s. (k pojmu nepřijatelnosti viz zejména usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS). Kasační stížnost není přijatelná.

[9] Nejvyšší správní soud v první řadě posoudil, zda rozsudek městského soudu trpí tvrzenou nepřezkoumatelností. S touto námitkou se však neztotožnil, neboť z rozsudku je patrné, jaký skutkový stav vzal městský soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností a proč považuje právní závěry stěžovatele za nesprávné (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, č. 244/2004 Sb. NSS nebo rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52).

[10] Námitky stěžovatele jsou přitom formulovány pouze obecně, přičemž Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaný a městský soud se zabývali všemi námitkami stěžovatele a dostatečně je vypořádali. Za pochybení městského soudu nelze považovat, že aproboval závěry žalovaného (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS), jehož rozhodnutí považuje Nejvyšší správní soud rovněž za zcela přezkoumatelné.

[11] Zároveň je s ohledem na výše uvedené nutné konstatovat, že námitka, která je poprvé uplatněna v kasační stížnosti, ač ji stěžovatel mohl nepochybně uplatnit již v žalobě (týkající se tvrzení stěžovatele, že účast v potenciálním válečném konfliktu odporuje jeho vyznání), je nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., a Nejvyšší správní soud se jí tedy nemůže zabývat.

[12] Stěžovatel v řízení o udělení mezinárodní ochrany ani v řízení před soudem neuvedl nic, co by mohlo odůvodnit udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Naopak žalovaný i městský soud založili své závěry na analýze aktuálních informací týkajících se politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Ve vztahu k bezpečnostní situaci na Ukrajině k tomu Nejvyšší správní soud pro doplnění odkazuje na svou konstantní judikaturu, podle které „*situaci na Ukrajině nelze dříve, ani v současné době klasifikovat jako ‚totální konflikt', neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.*" (usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 – 26, ze dne 4. 8. 2015, č. j. 6 Azs 113/2015 – 30 či ze dne 4. 7, 2019, č. j. 6 Azs 91/2019 – 26). Přitom „*v případě konfliktu nemajícího charakter totálního konfliktu, musí žadatel prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, (1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy; (2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země; či (3) že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on*" (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68, č. 1840/2009 Sb. NSS).

[13] Z výše uvedeného je patrné, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost stěžovatele nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

[15] Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. srpna 2020

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu